



TALEPAPIR

Dato:
Kontor: Familiesammenfø-
ringskontoret
J.nr.: 2009/4111-425
Sagsbeh.: MGK
Fil-navn: Talepapir

Titel Talepapir til brug for besvarelse af samrådsspørgsmål R, S og T

Målgruppe Integrationsudvalget
Anledning Samråd

Tid og sted Den 14. april 2009, Folketinget

Samrådsspørgsmål R:

”Ministeren bedes redegøre for de konventionsrettigheder og andre rettigheder et barn med eget dansk statsborgerskab har til at vokse op i Danmark, når et af barnets forældre ligeledes har dansk statsborgerskab og udelukkende har tilknytning til Danmark.”

Samrådsspørgsmål S:

”Ministeren bedes redegøre for, hvad der ligger til grund, når Udlændingetjenesten vurderer, at danske babyer – født af eksempelvis en dansk mor, men med en udenlandsk far – ikke kan siges at have en særlig tilknytning til Danmark, hvorfor disse børn ifølge Udlændingetjenesten lige så vel kan vokse op i deres udenlandske fars hjemland.”

Samrådsspørgsmål T:

”Ministeriet bedes redegøre for, hvorledes det i familiesammenføringsager vægtes, at et forældrepar – bestående af en dansk statsborger og en ikke-dansk statsborger – har et barn, som er dansk statsborger og har boet hele sit liv i Danmark, når det pågældende forældrepars samlede tilknytning til Danmark skal vurderes.”

Tale:

Jeg håber, at formanden er indforstået med, at jeg søger de tre stillede spørgsmål besvaret samlet.

Jeg vil gerne starte med at henvise til, at jeg jo tidligere har besvaret spørgsmål om samme emne fra udvalget – spørgsmål stillet af samme spørger, som har stillet dagens samrådsspørgsmål.

Jeg henviser her til mine fortrolige besvarelser af 18. marts 2009 af udvalgets spørgsmål 78-80.

Jeg må også allerede her fra samrådets start slå fast, at jeg selvfølgelig ikke i et åbent samråd har mulighed for at kommentere enkeltsager eller at besvare mere eller mindre opfindsomme spørgsmål, der har til formål at få mig til at videregive personhenførbare oplysninger om sådanne sager.

Men nu til besvarelsen af spørgsmålene:

Lad mig først og fremmest slå fast:

Regeringens faste og fair udlændingepolitik bygger på det helt afgørende grundlæggende hensyn, at udlændingepolitikken – og den praktiske udmøntning heraf i form af administrationen af enkeltsager – skal respektere Danmarks internationale forpligtelser.

Dette kan der ikke ændres på.

Der spørges til, hvilke rettigheder et barn med dansk statsborgerskab har i forhold til at have ret til at vokse op i Danmark.

Man kunne være fristet til at svare: Ingen

Hvis forældrene til et barn, der er dansk statsborger, ønsker at flytte til eksempelvis USA – eller måske til et land, som vi ikke umiddelbart synes lyder lige så spændende at opholde sig i – er det så statens opgave at regulere dette?

Skulle staten forhindre forældrene i at lade barnet opvokse i et andet land, alene under henvisning til barnets statsborgerskab?

Her må vi vel være enige om, at det er op til forældrene selv at udøve forældremyndigheden, og kun hvis der er risiko for barnets ve og vel, kan og skal staten reagere i form af anvendelsen af reglerne om at fjerne barnet fra forældrene.

Dagens samrådsspørgsmål vedrører mere konkret den situation, hvor et ægtepar ikke opfylder de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring.

Når det er tilfældet, skal udlændingemyndighederne altid vurdere, om der alligevel skal gives tilladelse til familiesammenføring under henvisning til respekten for Danmarks internationale forpligtelser.

Dette fremgår også udtrykkeligt af udlændingelovens forarbejder.

Ved vurderingen af, om et afslag på ægtefællesammenføring vil være i strid med respekten for Danmarks internationale forpligtelser, er det navnlig relevant at vurdere den enkelte sag i forhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, om retten til respekt for familieliv og privatliv.

Man skal således vurdere, om det vil være proportionalt at henvise en familie til at udøve et af konventionen omfattet familieliv i et andet land end Danmark.

Dette sker på baggrund af en konkret og individuel vurdering af samtlige forhold og omstændigheder i sagen, og heri indgår således den eventuelle omstændighed, at parret har børn, herunder børn der måtte være danske statsborgere og hidtil har boet i Danmark.

Det kan i øvrigt efter Integrationsministeriets opfattelse udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD), at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv.

Og jeg kan oplyse, at det i mange sager ikke findes uproportionalt at henvise en familie – herunder med et dansk barn – til at udøve familielivet i et andet land.

Navnlig ikke, hvis børnenes selvstændige tilknytning til Danmark er begrænset, og hvis børnene er i en alder, hvor de kan tilpasse sig et nyt opholdsland.

Til illustration af praksis herom fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol kan jeg eksempelvis hen-vise til sagen Amara mod Holland – en afvisningsafgø-relse fra 5. oktober 2004. Hver enkelt sag har selvføl-gelig sine egne samlede omstændigheder, men dom-men viser efter min opfattelse mere generelt, hvad domstolen lægger vægt på i forhold til børn.

Sagen omhandlede en marokkansk mand, der i oktober 1992 indrejste illegalt i Holland og på et tidspunkt heref-ter flyttede sammen med en kvinde, der både havde hollandsk og marokkansk statsborgerskab, og som havde et særbarn født i 1988. Særbarnet var hollandsk statsborger og havde boet hele livet i Holland.

I maj 1996 fik parret en datter. I 1998 søgte manden om opholdstilladelse på baggrund af fast samliv, men fik afslag på grund af en dom for røveri fra 1993. I janu-ar 1999 indgik parret ægteskab, og i oktober 1999 fik parret endnu et barn.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol afviste sagen som åbenbart grundløs i relation til EMRK artikel 8.

Domstolen fremhævede i den forbindelse, at der ikke var påvist uoverstigelige praktiske/objektive hindringer for udøvelse af familielivet i Marokko. I den forbindelse henviste EMD til, at parrets fællesbørn havde en tilpasningsdygtig alder (5 og 8 år på tidspunktet for EMD's afgørelse) og derfor kunne forventes at klare overgangen til marokkansk kultur og samfund uden unødige genvordigheder.

Herudover henviste EMD til, at hensynet til kvindens særbarn (der var 16 år på tidspunktet for EMD's afgørelse) ikke kunne tillægges afgørende betydning for EMRK artikel 8 vurderingen af afslaget på ægtefællesammenføring.

EMD udtalte i den forbindelse blandt andet, at særbarnet ville kunne vende tilbage til Holland, når hun blev myndig.

Der spørges specifikt i samrådsspørgsmål S til, hvorfor danske babyer ikke kan siges at have en særlig tilknytning til Danmark.

Jeg kunne stille modspørgsmålet: Hvorfor har babyer født i Danmark, men uden dansk statsborgerskab, ikke en særlig tilknytning til Danmark?

Det afgørende her er ikke, om man synes, at det forhold, at man er født i Danmark, eller at man er dansk statsborger, skaber en særlig tilknytning til Danmark. Jeg er i øvrigt ret sikker på, at de fleste, der er født her i landet uanset statsborgerskab føler en eller anden form for særlig tilknytning til det sted, hvor de er født.

Nej, det afgørende er, om barnet har en sådan stærk selvstændig tilknytning her til landet, at dette i sig selv – eller sammen med sagens øvrige momenter – gør, at proportionalitetsafvejningen i forhold til EMRK art. 8 betyder, at familien samlet set ikke bør henvises til at udøve familielivet i et andet land end Danmark.

Og her er det blotte faktum, at et lille barn – endsige en baby – der har dansk statsborgerskab ikke i sig selv et forhold, der betyder, at en familie ikke kan henvises til at leve sammen i et andet land.

Der spørges i samrådsspørgsmål T til vægtningen af et barns forhold i sager om tilknytningskravet.

Jeg kan i den forbindelse henvise til ministeriets og Udlændingenservices notat af 1. december 2005 om anvendelsen af tilknytningskravet ved ægtefællesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 7.

Notatet er offentligt tilgængeligt på nyidanmark.dk.

Det fremgår af notatet blandt andet, og jeg citerer:

”Særligt med hensyn til tilknytningskravet og forholdet til børn skal udlændingemyndighederne altid foretage en konkret vurdering af, om hensynet til mindreårige børn bosiddende her i landet medfører, at ægtefællesammenføring skal tillades, selvom ægtefællernes samlede tilknytning til Danmark ikke er større end ægtefællernes samlede tilknytning til et andet land.

Såfremt der er tale om den herboendes og ansøgers fællesbørn, er det afgørende, om børnene kan antages at have opnået en stærk selvstændig tilknytning til Danmark. Her vil der særligt blive lagt vægt på børnenes alder, på varigheden af børnenes faste ophold her i landet og på, om børnene er velintegrerede i det danske samfund, herunder om børnene gennem en længere periode har gået i dansk vuggestue, børnehave, folkeskole el. lign. og derved har opnået en sproglig tilknytning her til landet.

Efter praksis foreligger der i tilfælde, hvor den herboendes og ansøgers fællesbørn har opholdt sig i Danmark i en samlet periode på ca. 6-7 år, og hvor børnene i denne periode er blevet velintegrerede i det danske samfund og har opnået sproglig tilknytning her til landet, som udgangspunkt sådanne ganske særlige grunde, at tilknytningskravet fraviges.”

Jeg kan mere generelt oplyse, at udlændingemyndighederne som udgangspunkt anser det forhold, at et barn – uanset statsborgerskab – har opholdt sig i Danmark i en sammenhængende periode på de sidste 6-7 år, hvor barnet under opholdet er blevet velintegreret i samfundet og har opnået sproglig tilknytning hertil, som et moment, der gør, at alle betingelser for ægtefællesammenføring bør kunne fraviges.

I sådanne tilfælde vil barnets selvstændige stærke tilknytning til Danmark således have en helt central betydning ved proportionalitetsafvejningen af, om familien bør henvises til at leve sammen i et andet land.

I tilfælde, hvor barnets ophold i Danmark er kortere end de seneste 6-7 år, vil barnets forhold stadig indgå i den samlede afvejning, men med mindre afgørende vægtning.

Endelig vil jeg gerne fremhæve et sidste moment i forhold til de danske børn, der – enten ved forældrene helt egen beslutning eller ved en afgørelse om, at Danmark ikke er forpligtet til at tillade familiesammenføring her i landet – vokser op i udlandet.

Et barn født i Danmark, som har erhvervet dansk statsborgerskab ved fødslen, bevarer sit statsborgerskab gennem hele livet, uanset om barnet på et tidspunkt tager ophold uden for Danmark.

Hvis barnet – eller forældrene på barnets vegne – på et tidspunkt søger om og erhverver et andet statsborgerskab end dansk, fortaber barnet dog det danske statsborgerskab.

Det gælder imidlertid ikke, hvis barnet automatisk erhverver et andet statsborgerskab, som eksempelvis kan være tilfældet ved fødslen eller ved forældrenes efterfølgende indgåelse af ægteskab.

Et barn, der bliver født i udlandet, og som har erhvervet dansk statsborgerskab ved fødslen, fortaber derimod sit danske statsborgerskab ved det fyldte 22. år, hvis den pågældende aldrig har boet her i riget eller opholdt sig her i landet under forhold, der tyder på samhørighed med Danmark. Det gælder dog ikke, hvis den pågældende ville blive statsløs.